

Mitt Hörby som jag upplevt, det under de sextio åren jag har haft den stora förmånen att få bo i denna centrala punkt i mellersta Skåne. Det var ett småborgerligt samhälle, med överlag optimistiska människor från samhällets privilegierade ned till originalen av vilka många fattades en fast bostad. Men var och en levde efter sina möjligheter och sällan har jag hört någon klaga över sin situation, utan det var som det var och på trettitalet var det en viss status att äta tre mål mat om dagen.

I de lägre klasserna ödslades det inte i onödan med Guds gåvor, man hade ett visst överläge och tyckte att den framförhållningen som familjen då skapade för sig var ett bevis och ingav en känsla, att de voro på rätt väg i sin gemenskap. Vid denna tid var det en stor skam att behöva gå till det allmänna då skulle man vara verkligt illa ute.

På andra sidan kunde en arbetare fram till 1935, bygga sig ett litet hus utan den lyx som vi i dag kallar standard för mellan 5 och tio tusen kr. detta med tomt och egen brunn. Så vid denna tid och fram till kriget fanns ingen bostadsbrist utom för samhällets olycksbarn vilka vid denna tid om nätterna sov i byns många häststallar. Sådana fanns det gott om i vår by ty alla handlare och hantverkare hade alltid plats för ett par hästar de stora affärerna och hotellen hade var och en plats för ett tjugotal vardera. Ty byn var ett på den tiden stort affärscentrum det fanns allt, ifrån mitten på 1800 talet såsom torvmaskiner, tröskor, lokomobiler, ja allt ifrågan om jordbrukets nödvändighets articklar, till hantverkets småskalighet, men ^{med} alla sina verkligt skickliga yrkesmän vilka gjorde byn känd långt över landets gränser.

Handeln var välrepresenterad och förutom många stora och små affärer av allehanda slag fanns det Äktenskapsbyrå, Cigarmakare, Glasmästare, Krukmakare, Jagmakare, Änglamakerska, ett flertal Tivoli, livliga marknader med mycket bråk och slagsmål. Så allt var väl sörjt för byns befolkning från vaggan och till graven.

På den vägen var det fram till det sista världskriget, då allt förändrades både på gott och ont.

Vi gick nu in i en helt annorlunda tid, med helt annorlunda levnadsvilkor både för ung och gammal. Arbetssituationen var prekär särskilt på livsmedelsidan. Detta genom att nästan alla livsmedel beslagtogs så att bara en liten tillverkning upprätthölls. Beslagen kom i regel som en blixtnedslag från klar himmel, man meddelade endast via radio att från och med midnatt fick ingen försäljning ske. Till byns och radiostationens skydd kom redan 1939 ett batteri luftvärnskanoner, de första voro förlagda på Lindqwists åker uppe där Riksbyggens stora röda tegelhus nu ligger i skiljet mellan Kristianstad vägen och Kungsgatan.

Batteriet bestod av 4.7,5 cm kanoner, 1.20 mm Pv.Lv. samt ett par luftvärnskulsprutor. En ovanligt stark grupp. Denna flyttades senare ut mot fäladen där pakeringen till Lågehallen ligger i dag. Byggmästaregatan bestod vid denna tid av en mindre grusås med bronsåldershögar, i vilken kanoner och centralinstrument grävades ned. På denna plats låg de kvar i ca ett år, men flyttades till annan ort under ett lungnare skede av kriget. Efter några månader blev det åter kris i Europa och då återkom enorma mängder av militärer runt vår by det pratades om att det under ganska lång tid fanns 20,000 män i mellersta Skånes skogar. Då återkom luftvärnskanonerna, Men förlades nu ute på den stora fäladen mellan järnvägen och Lågedammen fram mot Norra Hee.

Själv låg jag inkallad i 2 år. Ett liv på sparlåga med allt vad ekonomi beträffar. Men alla hade det likadant. Vi blev på något vis märkta av denna tid, då allting flöt som korkar på ett upprört hav. Ingen visste från den ena dagen till den andra, om ännu en dag blev den andra lik. Det bästa med kronan var att vi hade mat och kläder under denna tid, men fruktansvärt ont om pengar och oron för att vi ej hade några jobb när vi kom hem igen. Jag var väl ändå peviligierad som kom från en stabil familj men min far låg inkallad i över ett år på samma gång som jag gjorde min rekryt. Detta påverkade jivetvis vår ekonomi, och vi som gjorde vår rekryttjänstgöring blev av med två år av våra liv som om vi levt i ett vakum. Men trots tristessen under denna tid med övandet i vapnens bruk voro alla positiva och det var ytterst sällan att någon yttrade sig negativt om vårt försvar och viljan att slåss om det blev nödvändigt.

Vi voro stolta som tuppar då vi såg några nya stridsflygplan eller tanks nya kulsprutepistoler och gevär.

Vi hatade tyskarna så till den grad, att vi hade inget som helst samvete då vi kvällar och nätter hörde och såg ~~max~~ tusentals flygplan ur de allierades styrkor flyga över oss för, att bomba deras hemmafront trots att vi visste vilket helvete som väntade dem.

Då vi sedan hade beredskap under dessa aktiviteter hände det att flygplan som blivit skadade under raiderna, störtade eller hödlandade. Många gånger förekom det att döda fallskärmshoppare låg döda utan att fallskärmen utvecklats, dem sörjde vi som om de varit gamla goda vänner och kompisar. Vi voro några stycken som på våren 1945 stodo på en trappa till ett konditori i Hörby och hörde på nyheterna då hallåmannen meddelade att Amerikanarna bombat Hirochima med en atombomb och skulle tillgripa ytterligare flera sådana till dess att Japan kapitulerat. Vår glädje saknade gränser ty då visste vi att nu tog kriget slut

Finnarna voro de stora hjältarna under krigen mot Ryssland, tuffa oskälviska modiga män med självbevarelsedrift och en initiativrikedom som kostade Ryssland mycket folk, och Sverige och Norge har utan tvivel sin frihet att tacka de Finska soldaterna för. Vilka det varit synd om var de Finska invaliderna som vilka fått leva under knaperhetens kalla stjärna under resten av sina liv. Många familjer blevo splittrade, inte minst genom att vi tog emot många av deras evakurerade barn, varvid triangeln Finska föräldrar Finska barn och Svenska gästföräldrar många gånger blev ett svårlöst problem. Många familjer i Finland visste att barnen hade det bättre i Sverige och de svenska föräldrarna voro fästa vid sina små finnar och barnen hade många gånger varit här så länge att de glömt sina riktiga föräldrar i Finland. Många åkte tillbaka många stannade och har verkligen varit duktigt folk på sina arbetsplatser och i vårt samhälle.